Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 27. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Migrējoši darba ņēmēji — Sociālais nodrošinājums — Piemērojamie tiesību akti — Regula (EEK) Nr. 1408/71 — 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts — Regula (EEK) Nr. 574/72 — 12.a panta 1.a punkts — Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju — Kuģa apkalpe — Darba ņēmēji, kas norīkoti darbā citā dalībvalstī — Filiāle Šveicē — Apliecība E 101 — Pierādījuma spēks

Lieta C-620/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 6. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. novembrī, tiesvedībā

A-Rosa Flussschiff GmbH

pret

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (***Urssaf***), kas ir *Urssaf du Bas-Rhin* tiesību pārņēmēja,

Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši J. Regans [*E. Regan*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāts H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*]

sekretāre V. Džakobo-Peironnela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 5. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *A-Rosa Flussschiff GmbH* vārdā – *M. Schlingmann*, *Rechtsanwalt*,

— *Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale un d'allocations familiales d'Alsace* (*Urssaf*), kas ir *Urssaf du Bas-Rhin* tiesību pārņēmēja, vārdā – *J.-J. Gatineau*, *avocat*,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *C. David*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – franču.

— Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs*, *L. Van den Broeck* un *J. Van Holm*, pārstāves,

— Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

— Īrijas vārdā – *G. Hodge* un *E. Creedon*, kā arī – *A. Joyce*, pārstāvji, kam palīdz *N. Donnelly*, *adviser*,

— Kipras valdības vārdā – *N. Ioannou*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – *D. Martin*, pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 12. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, kā arī 12.a panta 1.a punktu Komisijas 1972. gada 21. marta Regulā (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka izpildes kārtību Regulai Nr. 1408/71, šo regulu redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, l. lpp.), un ar grozījumiem, kas tajās izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 13. aprīļa Regulu (EK) Nr. 647/2005 (OV 2005, L 117, 1. lpp.) (turpmāk tekstā attiecīgi – "Regula Nr. 1408/71" un "Regula Nr. 574/72").

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *A-Rosa Flussschiff GmbH* (turpmāk tekstā – "*A-Rosa*") un, pirmkārt, *Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales* (*URSSAF*) *d'Alsace* [Elzasas Apvienība sociālās apdrošināšanas un ģimenes pabalstu iemaksu iekasēšanai], kas ir *Urssaf du Bas-Rhin* (Francija) tiesību pārņēmēja, un, otrkārt, *Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden* (Graubindenes kantona sociālā nodrošinājuma iestāde, Šveice, turpmāk tekstā – "Šveices sociālā nodrošinājuma iestāde") saistībā ar uzrēķinu, kuru *URSSAF* paziņoja *A-Rosa*, par Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmā veicamo iemaksu parādu par laikposmu no 2005. gada 1. aprīļa līdz 2007. gada 30. septembrim.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1408/71

3 Regulas Nr. 1408/71 13.–17.a pants ir iekļauts šīs regulas II sadaļā "Piemērojamo tiesību aktu noteikšana".

4 Šīs regulas 13. pantā pēc tam, kad tā 1. punktā ir noteikts, ka uz personām, kam piemēro šo regulu, principā attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti, ir paredzēts:

"2. Ievērojot 14. līdz 17. pantu:

a) persona, kas ir nodarbināta vienā dalībvalstī, ir pakļauta šīs valsts tiesību aktiem arī tad, ja tā dzīvo citā dalībvalstī vai ja citā dalībvalstī atrodas tā uzņēmuma vai indivīda juridiskā adrese vai uzņēmējdarbības vieta, kurš nodarbina šo personu;

[..].”

5 Minētās regulas 14. pantā “Īpaši noteikumi, ko piemēro personām, kuras strādā algotu darbu, izņemot jūrniekus” ir noteikts:

“13. panta 2. punkta a) apakšpunktu piemēro, ņemot vērā šādus izņēmumus un apstākļus.

1. a) Uz personu, kuru kādā dalībvalstī nodarbina uzņēmums, ar ko šī persona ir parasti saistīta, un kuru šis uzņēmums nosūta uz citu dalībvalsti strādāt minētā uzņēmuma labā, turpina attiekties pirmās dalībvalsts tiesību akti ar noteikumu, ka šāda darba paredzamais ilgums nepārsniedz 12 mēnešus un šo personu nesūta nomainīt citu personu, kuras norīkojuma laiks ir beidzies;

[..]

2. Persona, kas parasti ir nodarbināta divās vai vairāk dalībvalstīs, ir pakļauta tiesību aktiem, ko nosaka šādi:
   a) persona, kas pieder pie ceļojumu vai lidojumu personāla tādā uzņēmumā, kurš uz citu vai sava rēķina nodrošina starptautiskus pasažieru vai preču pārvadājumus pa dzelzceļu, autoceļiem, gaisu vai iekšzemes ūdensceļiem, ir pakļauta tās valsts tiesību aktiem, kurā atrodas šī uzņēmuma juridiskā adrese vai uzņēmējdarbības vieta, ar šādiem ierobežojumiem:
      i) ja minētajam uzņēmumam ir filiāle vai pastāvīgā pārstāvniecība tādā dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā atrodas viņa juridiskā adrese vai uzņēmējdarbības vieta, uz darbinieku, kurš ir nodarbināts šādā filiālē vai pārstāvniecībā, attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kurā atrodas šī filiāle vai pastāvīgā pārstāvniecība;

[..].”

6 Saskaņā ar šīs pašas regulas 80. panta 1. punktu:

“Pie Komisijas izveido Migrējošo darba ņēmēju sociālā nodrošinājuma administratīvo komisiju (še turpmāk sauktu “Administratīvā komisija”), kuru veido katras dalībvalsts valdības pārstāvis, nepieciešamības gadījumā palīdzot ekspertiem padomdevējiem. [..]”

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 81. panta a) punktu Administratīvā komisija ir atbildīga tostarp par visiem administratīvajiem un interpretācijas jautājumiem, kas izriet no minētās regulas normām.

8 Minētās regulas 84.a panta 3. punktā ir noteikts:

“Ja ir sarežģīti interpretēt vai piemērot šo regulu un tādēļ varētu tikt apdraudētas tās personas tiesības, uz ko tā attiecas, kompetentās valsts vai attiecīgās personas dzīvesvietas valsts iestādes sazinās ar attiecīgās dalībvalsts(-u) iestādi(-ēm). Ja pienācīgā termiņā nav iespējams rast risinājumu, attiecīgās iestādes var lūgt iejaukties administratīvo komisiju.”

9 Regula Nr. 1408/71, sākot no 2010. gada 1. maija, ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp.).

Regula Nr. 574/72

10 Regulas Nr. 574/72 III sadaļā “To Regulas noteikumu izpilde, kas nosaka piemērojamos tiesību aktus” ir ietverti Regulas Nr. 1408/71 13.–17. panta piemērošanas noteikumi.

11 Konkrēti, Regulas Nr. 574/72 12.a panta 1.a punktā ir paredzēts, ka institūcija, ko izraudzījusies tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību aktus turpina piemērot saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, izsniedz apliecību, proti, tā saukto "apliecību E 101", kas apliecina, ka attiecīgajam darba ņēmējam ir piemērojami minētās dalībvalsts tiesību akti.

12 Regula Nr. 574/72, sākot no 2010. gada 1. maija, ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulu (EK) Nr. 987/2009, ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai Nr. 883/2004 (OV 2009, L 284, 1. lpp.).

Administratīvās komisijas 2000. gada 13. decembra Lēmums Nr. 181

13 Piemērojot Regulas Nr. 1408/71 81. panta a) punktu, Administratīvā komisija pieņēma 2000. gada 13. decembra Lēmumu Nr. 181 par Regulas Nr. 1408/71 14. panta 1. punkta, 14.a panta 1. punkta un 14.b panta 1. un 2. punkta interpretāciju (OV 2001, L 329, 73. lpp.).

14 Saskaņā ar šī lēmuma 6. punktu "vēlams apliecību E 101 izdot pirms attiecīgā perioda sākuma; tomēr tā var tikt izdota arī attiecīgā perioda gaitā, pat pēc tā beigām; šādā gadījumā tai var būt atpakaļejošs spēks".

15 Minētā lēmuma 7. punkts ir formulēts šādi:

"Sadarbības pienākums, uz kuru ir norāde šī lēmuma 5. punkta d) apakšpunktā, nozīmē arī:

a) nosūtītājas valsts kompetentās iestādes pienākumu veikt to faktu pareizu izvērtēšanu, kuriem ir nozīme saistībā ar Regulas [Nr. 1408/71] 14. panta 1. punkta, 14.a panta 1. punkta un 14.b panta 1. un 2. punkta un Regulas [Nr. 574/72] 11. panta un 11.a panta piemērošanu, un līdz ar to garantēt, ka apliecībā E 101 paredzētās norādes ir pienācīgi aizpildītas;

b) nodarbinātības valsts un jebkuras citas dalībvalsts kompetentās iestādes pienākumu uzskatīt apliecību E 101 sev par saistošu tikmēr, kamēr nosūtītājas valsts kompetentā iestāde šo apliecību nav atsaukusi vai pasludinājusi par spēkā neesošu;

c) nosūtītājas valsts kompetentās iestādes pienākumu pārskatīt šīs apliecības izdošanas pamatotību un attiecīgajā gadījumā atsaukt šo apliecību, ja nodarbinātības valsts kompetentā iestāde pauž šaubas par šīs apliecības pamatā esošo faktu pareizību."

16 Šī paša lēmuma 9. punktā ir paredzēts:

"Ja strīdu neizdodas atrisināt, jebkura attiecīgā kompetentā iestāde var ar tās valdības pārstāvja starpniecību iesniegt administratīvajai komisijai notu, kura tiks izvērtēta pirmajā sanāksmē, kas seko divdesmitajai dienai pēc šīs notas iesniegšanas, lai mēģinātu saskaņot dažādos uzskatus par konkrētajā lietā piemērojamajiem tiesību aktiem."

EK un Šveices nolīgums

17 Nolīguma starp Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu pārvietošanos, kas ir parakstīts Luksemburgā 1999. gada 21. jūnijā un Eiropas Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un, attiecībā uz nolīgumu par zinātnisku un tehnoloģisku sadarbību, arī Komisijas 2002. gada 4. aprīļa Lēmumu 2002/309/EK, Euratom par septiņu nolīgumu noslēgšanu ar Šveices Konfederāciju (OV 2002, L 114, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "EK un Šveices nolīgums"), 8. pantā ir noteikts:

"Līgumslēdzējas puses saskaņā ar II pielikumu paredz sociālā nodrošinājuma sistēmu saskaņošanu [..]."

18 ES un Šveices nolīguma II pielikuma, kas attiecas uz sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanu, 1. pantā ir noteikts:

"1. Attiecībā uz sociālā nodrošinājuma sistēmu koordināciju līgumslēdzējas puses vienojas par to, ka tās savā starpā piemēro Kopienu tiesību aktus, uz kuriem sniegtas atsauces, redakcijā, kas ir spēkā nolīguma parakstīšanas datumā, un ar grozījumiem, kas izdarīti atbilstoši šī pielikuma A iedaļai, vai šādiem tiesību aktiem līdzvērtīgus noteikumus.

2. Šā pielikuma A iedaļā minētajos tiesību aktos lietoto terminu "dalībvalsts(-is)" saprot tādējādi, ka papildus valstīm, uz kurām attiecas attiecīgie Kopienu tiesību akti, tajā ir ietverta arī Šveice."

19 Minētā pielikuma A iedaļā tostarp ir ietverta atsauce uz Regulām Nr. 1408/71 un Nr. 574/72.

20 Ar Apvienotās komitejas, kura izveidota saskaņā ar EK un Šveices nolīgumu, 2012. gada 31. marta Lēmumu Nr. 1/2012, ar ko aizstāj minētā nolīguma II pielikumu par sociālā nodrošinājuma sistēmu koordināciju (OV 2012, L 103, 51. lpp.) un kas stājās spēkā 2012. gada 1. aprīlī, minētā pielikuma A iedaļa tika atjaunināta, un tagad tajā ir atsauce uz Regulām Nr. 883/2004 un Nr. 987/2009.

21 Tomēr faktus, kas risinājās pirms šī lēmuma stāšanās spēkā, tādus kā pamatlietas fakti, joprojām reglamentē Regula Nr. 1408/71 un Regula Nr. 574/72, piemērojot EK un Šveices nolīguma II pielikuma A iedaļas 3. un 4. punktu redakcijā ar Lēmuma Nr. 1/2012 veiktajiem grozījumiem, kurā joprojām ir ietverta atsauce uz Regulu Nr. 1408/71 un Regulu Nr. 574/72 "attiecībā uz vēsturiskiem gadījumiem".

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

22 *A-Rosa*, kuras juridiskā adrese ir Vācijā, apsaimnieko tostarp divus kruīza kuģus, kuri kuģo Ronā (Francija) un Sonā (Francija) un uz kuriem strādā attiecīgi 45 un 46 sezonas darbinieki, kas ir citu dalībvalstu, nevis Francijas pilsoņi un veic ar pasažieru apkalpošanu saistītus darbus. Abi kuģi kuģo vienīgi Francijas iekšzemes ūdeņos.

23 *A-Rosa* pieder filiāle Šveicē, kuras pārziņā ir visas darbības saistībā ar kuģiem, pārvaldību, administrēšanu, kā arī cilvēkresursiem, t.i., attiecībā uz personālu, kas tiek nodarbināts uz šiem kuģiem. Šajā ziņā visi iepriekš minēto sezonas darbinieku darba līgumi ir reglamentēti Šveices tiesībās.

24 Pēc 2007. gada 7. jūnijā veiktās pārbaudes uz abiem kuģiem *URSSAF* norādīja uz nelikumībām saistībā ar pasažieru apkalpošanas darbos iesaistīto darbinieku sociālā nodrošinājuma segumu. Saistībā ar šo konstatāciju tika noteikts uzrēķins, kas paziņots *A-Rosa* 2007. gada 22. oktobrī, EUR 2 024 123 apmērā sakarā ar Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmā veicamo sociālo iemaksu parādu par laikposmu no 2005. gada 1. aprīļa līdz 2007. gada 30. septembrim.

25 Šo pārbaudes darbību laikā *A-Rosa* uzrādīja apliecību E 101 pirmo partiju attiecībā uz 2007. gadu, ko Šveices sociālā nodrošinājuma iestāde ir izdevusi saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

26 *A-Rosa* apstrīdēja šo uzrēķinu *tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin* [Lejasreinas Sociālā nodrošinājuma lietu tiesā] (Francija). Šī prasība ar 2011. gada 9. februāra spriedumu tika noraidīta. Minētā tiesa uzskatīja, ka *A-Rosa* darbība ir pilnībā vērsta uz Francijas teritoriju un tā savu darbību tajā veic ierastā, stabilā un pastāvīgā veidā, līdz ar to *A-Rosa* nevarēja pamatoties uz Regulas Nr. 1408/71 14. panta 1. punktu, uz kuru tā atsaukusies savā prasībā, jo ar šo tiesību normu tiek regulēta īpaša darba ņēmēju norīkošanas situācija.

27 *A-Rosa* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *cour d'appel de Colmar* [Kolmāras apelācijas tiesā] (Francija).

28 Ar 2011. gada 27. maija vēstuli *URSSAF* iesniedza Šveices sociālā nodrošinājuma iestādei pieteikumu par apliecību E 101 atsaukšanu, tostarp norādot, ka šīs apliecības neesot bijušas jāsagatavo atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam, jo attiecīgo kuģu darbība tiek veikta pastāvīgi un vienīgi Francijā, līdz ar to darbiniekiem, kas pieņemti darbā tieši uz šiem kuģiem, esot bijis periodiski jādeklarējas Francijas sociālā nodrošinājuma iestādēs.

29 2011. gada 18. augusta vēstulē, ar kuru Šveices sociālā nodrošinājuma iestāde atbildējusi uz šo pieprasījumu, šī iestāde tostarp norādīja, ka tā ir noteikusi *A-Rosa* pienākumu atbilstoši attiecīgās valsts tiesību aktiem aprēķināt sociālā nodrošinājuma iemaksas par personām, kuras faktiski strādā tikai vienā Savienības dalībvalstī, un lūdza *URSSAF*, ņemot vērā, ka saistībā ar 2007. gadu visas sociālā nodrošinājuma iemaksas par šīm personām ir tikušas aprēķinātas un samaksātas Šveicē, atteikties no labojumiem ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmas attiecināšanu uz šīm personām.

30 Apelācijas tiesvedībā *A-Rosa* uzrādīja apliecību E 101 otro partiju par 2005. un 2006. gadu, ko arī bija izdevusi Šveices sociālā nodrošinājuma iestāde atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam.

31 Ar 2013. gada 12. septembra spriedumu *cour d'appel de Colmar* noraidīja pēc būtības *A-Rosa* iesniegto apelācijas sūdzību. Šajā sakarā, lai gan šī sabiedrība savās interesēs atsaucās uz tās iesniegtajām apliecībām E 101, minētā tiesa pēc tam, kad bija norādījusi, ka šīs apliecības ir izdotas atbilstoši nevis Regulas Nr. 1408/71 14. panta 1. punkta a) apakšpunktam, uz kuru *A-Rosa* atbilstoši tās teiktajam ir pamatojusies, bet gan šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam un ka šīs apliecības *A-Rosa* iesniedza divās partijās – pirmo partiju *URSSAF* pārbaudes laikā un otro partiju pēc Lejasreinas Sociālā nodrošinājuma lietu tiesas nolēmuma, konstatēja, ka darbinieki, kuru atalgojums ir bijis uzrēķina priekšmets, veica savu darbību vienīgi Francijas teritorijā, līdz ar to *A-Rosa* nav pamatojusi izņēmumus, kas tai ļautu nepiemērot teritorialitātes principu, kurš paredzēts Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

32 *A-Rosa* pārsūdzēja šo spriedumu iesniedzējtiesā – *Cour de cassation* [Kasācijas tiesā] (Francija). Tā, ņemot vērā *cour d'appel de Colmar* veiktās konstatācijas, vēlas noskaidrot, vai apliecības E 101 izsniegšana, ko, pamatojoties uz Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, veic kādas dalībvalsts kompetentā iestāde, rada sekas, kādas parasti paredz Tiesas judikatūra saistībā ar šādu apliecību, gadījumā, ja veids, kādā darbinieks, uz kuru attiecas minētā apliecība, veic savu darbību citas dalībvalsts teritorijā, acīmredzami neietilpst minētajā 14. pantā paredzētā atkāpes režīma materiāltiesiskajā piemērošanas jomā.

33 Šajos apstākļos *Cour de cassation* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai apliecība E 101, kuru atbilstoši [Regulas Nr. 574/72] 11. panta 1. punktam un 12.a panta 1.a punktam izdevusi tādas dalībvalsts iestādes iecelta institūcija, kuras sociālā nodrošinājuma tiesību akti tiek piemēroti algotā darba ņēmējam, var radīt saistošas sekas, pirmkārt, uzņemošās dalībvalsts iestādēm un institūcijām un, otrkārt, šīs dalībvalsts tiesām, ja ir konstatēts, ka algotā darba ņēmēja darba nosacījumi acīmredzami neiekļaujas Regulas Nr. 1408/71 14. panta 1. un 2. punktā paredzētā atkāpes režīma materiāltiesiskajā piemērošanas jomā?"

Par prejudiciālo jautājumu

34 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 574/72 12.a panta 1.a punkts ir interpretējams tādējādi, ka apliecība E 101, kuru atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam izdevusi kādas dalībvalsts kompetentās iestādes izraudzītā institūcija, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām, pat ja tās ir konstatējušas, ka attiecīgā darba ņēmēja darba nosacījumi acīmredzami neietilpst šīs Regulas Nr. 1408/71 normas materiāltiesiskajā piemērošanas jomā.

35 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru LESD 267. pantā noteiktās prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ietvaros, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus. Šajā ziņā Tiesa ir pilnvarota lemt vienīgi par Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esamību, ņemot vērā iesniedzējtiesas izklāstīto faktisko un tiesisko situāciju, lai varētu sniegt šai tiesai informāciju, kas ir noderīga tajā izskatāmās lietas izlemšanai (spriedums, 2016. gada 28. jūlijs, *Kratzer*, C-423/15, EU:C:2016:604, 27. punkts).

36 Tādējādi, pamatojoties uz iesniedzējtiesas veiktajām konstatācijām, ir jāatbild uz tās uzdoto jautājumu, kā tas pārformulēts šī sprieduma 34. punktā, līdz ar to neietekmējot nedz jautājumu, vai attiecīgie darba ņēmēji ietilpst vai neietilpst Regulas Nr. 1408/71 14. panta piemērošanas jomā, nedz tiesību aktus, kas piemērojami šiem darba ņēmējiem.

37 Ir jāatgādina, ka apliecības E 101 – gluži tāpat kā Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto materiālo tiesību normu – mērķis ir veicināt darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un pakalpojumu sniegšanas brīvību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Minētajā apliecībā tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā ir reģistrēts uzņēmums, kas nodarbina attiecīgos darba ņēmējus, apliecina, ka uz šiem darba ņēmējiem attiecas attiecīgās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma režīms. Tādējādi saskaņā ar principu, ka darba ņēmējiem ir piemērojams tikai viens sociālā nodrošinājuma režīms, ar šo apliecību tiek noteikts, ka citas dalībvalsts [sociālā nodrošinājuma] režīms nav piemērojams (spriedums, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Saistībā ar minēto ir jānorāda, ka LES 4. panta 3. punktā paredzētais lojālas sadarbības princips liek izdevējiestādei pareizi izvērtēt faktus, kuriem ir nozīme, lai piemērotu noteikumus attiecībā uz piemērojamo sociālā nodrošinājuma tiesību aktu noteikšanu, un tādējādi nodrošināt apliecībā E 101 ietverto norāžu pareizību (spriedums, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Attiecībā uz dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetento iestādi, no LES 4. panta 3. punktā noteiktajiem sadarbības pienākumiem izriet, ka šie pienākumi nebūtu izpildīti un ka nebūtu ievēroti Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta un Regulas Nr. 574/72 12.a panta 1.a punkta mērķi, ja minētās dalībvalsts iestāde uzskatītu, ka tai nav saistošas apliecībā E 101 ietvertās norādes, un attiecinātu uz šiem darba ņēmējiem arī savas valsts sociālā nodrošinājuma režīmu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2000. gada 30. marts, *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Tātad apliecība E 101, ciktāl ar to tiek radīta prezumpcija par attiecīgā darba ņēmēja dalības likumīgumu tās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma režīmā, kurā reģistrēts uzņēmums, kas viņu nodarbina, ir saistoša tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā šis darba ņēmējs veic darbu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 30. marts, *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Pretējā gadījumā tiktu pārkāpts princips, ka uz algotiem darba ņēmējiem attiecas tikai viens sociālā nodrošinājuma režīms, kā arī tiktu apdraudēta piemērojamā režīma paredzamība un tādējādi – tiesiskā noteiktība. Proti, gadījumos, kad ir grūti noteikt piemērojamo režīmu, katra no abu iesaistīto dalībvalstu kompetentajām iestādēm pretēji attiecīgo darba ņēmēju interesēm var uzskatīt, ka jāpiemēro savas valsts sociālā nodrošinājuma režīms (spriedums, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Tādējādi līdz brīdim, kamēr apliecība E 101 nav atsaukta vai atzīta par spēkā neesošu, tās dalībvalsts, kurā darba ņēmējs veic darbu, kompetentajai iestādei ir jāņem vērā, ka šim darba ņēmējam jau tiek piemēroti tās valsts tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā, kurā reģistrēts uzņēmums, kas viņu nodarbina, un līdz ar to šī iestāde uz attiecīgo darba ņēmēju nevar attiecināt savas valsts sociālā nodrošinājuma režīmu (spriedums, 2000. gada 30. marts, *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Tomēr dalībvalsts kompetentajai iestādei, kura ir izdevusi apliecību E 101, ir pienākums pārskatīt šīs izsniegšanas pamatotību un vajadzības gadījumā apliecību atsaukt, ja dalībvalsts, kurā darba ņēmējs veic darbu, kompetentā iestāde pauž šaubas par apliecības pamatā esošo faktu un tādējādi arī par tajā ietverto norāžu pareizību, it īpaši tādēļ, ka tie neatbilst Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta prasībām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2000. gada 30. marts, *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Gadījumā, ja attiecīgās iestādes nespēj vienoties par konkrētā gadījuma attiecīgo faktu vērtējumu un līdz ar to arī par jautājumu, vai uz šo situāciju attiecas Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts, tās var vērsties Administratīvajā komisijā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Ja Administratīvā komisija nespēj saskaņot kompetento iestāžu viedokļus par attiecīgajam gadījumam piemērojamiem tiesību aktiem, dalībvalsts, kuras teritorijā attiecīgais darba ņēmējs veic darbu, var vismaz – neskarot pieejamās iespējas vērsties tiesā izdevējiestādes dalībvalstī – saskaņā ar LESD 259. pantu celt prasību par pienākumu neizpildi, lai Tiesai dotu iespēju saistībā ar šādu prasību izvērtēt jautājumu par minētajam darba ņēmējam piemērojamiem tiesību aktiem un tādējādi arī par apliecībā E 101 ietverto norāžu pareizību (spriedums, 2000. gada 10. februāris, *FTS*, C-202/97, EU:C:2000:75, 58. punkts).

47 Ja valsts kompetentā iestāde, vēršoties attiecīgā darba ņēmēja uzņēmējas dalībvalsts, pie kuras šī iestāde pati pieder, tiesā, varētu panākt apliecības E 101 atzīšanu par spēkā neesošu, tad tiktu apdraudēta sistēma, kuras pamatā ir lojāla sadarbība starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm (spriedums, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 30. punkts).

48 No iepriekš minētā izriet, ka tikmēr, kamēr apliecība E 101 nav atsaukta vai atzīta par spēkā neesošu, tā ir saistoša tās dalībvalsts iekšējā tiesiskajā kārtībā, kurā attiecīgais algotais darba ņēmējs ierodas, lai veiktu darbu, un tādējādi arī šīs dalībvalsts iestādēm (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 31. punkts).

49 No tā izriet, ka uzņēmējas dalībvalsts tiesa nav tiesīga pārbaudīt apliecības E 101 spēkā esamību attiecībā uz tiem faktiem, uz kuru pamata šī apliecība ir izsniegta (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 32. punkts).

50 Tiesa turklāt ir jau nospriedusi, ka, ciktāl uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei apliecība E 101 ir saistoša, nekas nepamatotu to, ka persona, kura izmanto darba ņēmēja pakalpojumus, nevarētu uz to balstīties. Ja šai personai rodas šaubas par apliecības spēkā esamību, tai tomēr ir jāinformē attiecīgā iestāde (spriedums, 2015. gada 9. septembris, *X* un *van Dijk*, C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Līdz ar to apliecība E 101, ko izdevusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 574/72 12.a panta 1.a punktu, lai gan atbilstoši dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, iestāžu un tiesu nostājai attiecīgie darba ņēmēji neietilpst Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta piemērošanas jomā, ir saistoša gan šīm iestādēm un tiesām, gan personai, kas izmanto šo darba ņēmēju pakalpojumus.

52 Tas, ka attiecīgie darba ņēmēji acīmredzami neietilpst minētā 14. panta piemērošanas jomā, nekādi negroza iepriekš minētos apsvērumus.

53 Proti, tā kā Tiesa savā judikatūrā ir noteikusi procedūru, kas ir jāīsteno, lai atrisinātu iespējamās domstarpības starp attiecīgo dalībvalstu iestādēm par apliecības E 101 spēkā esamību vai pareizību, dalībvalstu iestādēm, kurām ir jāpiemēro Regulas Nr. 1408/71 un Nr. 574/72, ieskaitot Šveices Konfederāciju saskaņā ar EK un Šveices nolīgumu, ir jāievēro šī procedūra, pat ja izrādās, ka attiecīgo darbinieku darba apstākļi acīmredzami neietilpst tiesību normas, uz kuras pamata izdota apliecība E 101, materiāltiesiskajā piemērošanas jomā.

54 Šajā kontekstā argumenti, kurus Francijas valdība un *URSSAF* izvirzījušas par minētās procedūras neefektivitāti un nepieciešamību novērst negodīgu konkurenci, kā arī sociālo dempingu, nekādi nevar attaisnot šīs apliecības neievērošanu, nedz arī *a fortiori* lēmumu noraidīt apliecību E 101, kuru izdevusi citas dalībvalsts kompetentā iestāde.

55 Šādus argumentus arī nevar uzskatīt par pamatotiem, lai tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, grozītu Tiesas judikatūru šajā ziņā.

56 Vispirms, pamatlietas ietvaros no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Francijas iestādes nav ne izsmēlušas dialoga iespējas ar Šveices sociālā nodrošinājuma iestādi, ne pat mēģinājušas vērsties Administratīvajā komisijā un ka tādējādi fakti, saistībā ar kuriem radies šis strīds, nevar pamatot apgalvojumus par trūkumiem procedūrā, kas noteikta Tiesas judikatūrā, vai pierādīt neiespējamību atrisināt iespējamās negodīgas konkurences vai sociālā dempinga situācijas, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 75. un 82. punktā.

57 Turpinājumā jānorāda, ka Lēmumā Nr. 181 ir ietverti tiesību principi, kuri izriet no Tiesas judikatūras saistībā ar apliecību E 101, ieskaitot pienākumu vērsties Administratīvajā komisijā ar iespējamajām domstarpībām saistībā tiesību aktiem, kas piemērojami apliecības E 101 izsniegšanas pamatā esošajiem faktiem.

58 Turklāt Regulas Nr. 1408/71 84.a panta 3. punktā Savienības likumdevējs ir paredzējis šīs regulas interpretācijas vai piemērošanas grūtību gadījumā, kas var apdraudēt tās personas tiesības, uz kuru tā attiecas, pirmkārt, dialoga metodi starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm un, otrkārt, vēršanos Administratīvajā komisijā.

59 Turklāt ar pašreiz spēkā esošo Regulu Nr. 987/2009 ir kodificēta Tiesas judikatūra, nosakot apliecības E 101 saistošo raksturu un izdevējas iestādes ekskluzīvo kompetenci saistībā ar minētās apliecības spēkā esamības izvērtēšanu un tieši pārņemot procedūru, kuru apstrīdējusi Francijas valdība un *URSSAF*, kā līdzekli, lai atrisinātu strīdus gan par dalībvalsts kompetentās iestādes izdoto dokumentu pareizību, gan par attiecīgajam darba ņēmējam piemērojamajiem tiesību aktiem.

60 Visbeidzot, apstāklim, ka konkrētajā gadījumā apliecības E 101 izdevēja valsts ir Šveices Konfederācija un ka līdz ar to iespējamā prasība sakarā ar pienākumu neizpildi nevar tikt celta pret šo valsti, kā to ir norādījusi Francijas valdība, nav nekādas ietekmes uz pamatlietā apskatīto apliecību E 101 saistošo raksturu, jo EK un Šveices nolīgumā ir paredzēta sava sistēma, lai risinātu strīdus starp līgumslēdzējām pusēm, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 65. punktā.

61 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 574/72 12.a panta 1.a punkts ir interpretējams tādējādi, ka apliecība E 101, ko atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam izdevusi kādas dalībvalsts kompetentās iestādes izraudzītā institūcija, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām, pat ja tās ir konstatējušas, ka attiecīgā darba ņēmēja darba nosacījumi acīmredzami neietilpst šīs Regulas Nr. 1408/71 normas materiāltiesiskajā piemērošanas jomā.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 1972. gada 21. marta Regulas (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka izpildes kārtību Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulai (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, – redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 13. aprīļa Regulu (EK) Nr. 647/2005, – 12.a panta 1.a punkts ir interpretējams tādējādi, ka apliecība E 101, ko atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 – redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Regulu Nr. 118/97, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 13. aprīļa Regulu (EK) Nr. 647/2005, – 14. panta 2. punkta a) apakšpunktam izdevusi kādas dalībvalsts kompetentās iestādes izraudzītā institūcija, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām, pat ja tās ir konstatējušas, ka attiecīgā darba ņēmēja darba nosacījumi acīmredzami neietilpst šīs Regulas Nr. 1408/71 normas materiāltiesiskajā piemērošanas jomā.

[Paraksti]